

Ruleme siis, mis üks nendesinnaste meestest, kes palja kuningriigis läbbi reisind, ja ülle merre wõera mailma jäggudes on olnud, meile udist rägib.

Australia, üks põhjatu suur saar, on se wies mailma jägg. Temma on ni suur, et pea aegu keit Europa maa kuningriigid seal asjet leiaksid. Panneme meie omma suure Wennemaa, Rootsi-, Saksa-, Prantsusse-, Inglis- ja Spaniamaa ühte kokko senna saare peale, seal jääb siiski mõnni hea addra maad järrele, ja mõnni kiingas kuhhu wab-
bat mees saama wõib ülles raunda. Se on üks soe maa, seal ei olle külma talwet, nenda kui meie jures; mis seal talwels nimmetakse, põlle muud ühtegi, kui kange wihma sadu, mis igga aasta teatawal aeal mittu nädalad järrestikku mahha wallab. Wõib küll ütelda, et se maa üks ainus suur soola kõrw on, kus puud ja poesad, ja roh-
hud soola pärrast ei tahha siggineda. Waddalad laggedad maanurgad on kämle paksuse soola koru-
lessega, otse kui järwed jäega kaetud. Kaewu ei wõi seal kaewata, sest keit wessi, mis sisse nõrgub, on ni solane, et jua ei kõlba. Selle wee nälja wasto on Jummal ühhe põesa senna lonud, kelle jured ni lihawad ja täis wet on, et kui maa seest wälja kaewatud ja pütti sisse latki murtud sawad, märjusest küll wälja annawad, jannu kus-
tutada. Se põesas nimmetakse Wallei-põesaks.

Temma lehked on liisad, nahkjad ja waigused, ja ei kõlba kuhugi. Wilja ta ei tanna, agga temma puu on kõwwa ja wägga hea peegi warrast ja odda teha.

Lõune pool hommikud on se teige parram maanurt. Seal on kaunid põllu ja karja maad, kus suured lamba ja weikse karjad petakse. Wäggede sees leitakse seal rohkest kulda, wasse ja kallid hiilgawaid kiwwa. Siin maanurtas on ka se teige suurem Australia jõggi, Murrari nimmega. Temma sisse wallawad palju teisa jõggesi wihma ajal omma wett; kui agga kuiwawad wähhemad jõed ja oiad keit ärra, maddala kohtade peal loitud järrele jättes, mis wimaks ka ärra lauwad. Wäggist maad on seal wähe, agga kus mäed on, seal on ka wett rohkest, sest keit hallikad immitsewad mäerüingaste alt wälja, ühendawad omma märga eddasi wal-
lades, ojaks, ja kosuwad samm sammult, kuni jõggi walmis on, kes orrud ja põllud kastab ja rõmustab.

Tähhelepannemisse wäärt on selle maa põhja polne kallus. Siin on mõnni werst maad merre sees ümmer kalda kaljud, kui olleks nad kolega ülles ehhitud, et tegi mäele ei pea tullesma. On küll kolle, ö aegu senna laewa, ehk padiga minna, sest merri laenetab ja mürrab hirmsaste wastu kaljud, emalt ähwartades ärraneelda, kes liggi lähhab. Nende kaljude ja kalda wahhel on merri waitne ja selge.